

ჯ.კ. როულინგი

ჰარი პოტერი

და
ნახევარპრინცი

ქანი ქოქონი
და
ნახევარპრინცი

Harry Potter^{TM}

and the Half-Blood Prince

J.K. ROWLING

ჯ. კ. როულინგი

ქანი კოტონი

და
ნახევარპრინცი

ინგლისურიდან თარგმნა
ქეთევან ყანჩაშვილმა

სულაკაურის
ბავშვთა ლიტერატურა

ედვინება ჩემს
მშვენიერ ქალიშვილს
მაკენზის

თავი პირველი

მეორე მინისტრი

შუალამე ახლოვდებოდა. პრემიერ-მინისტრი მარტო იჯდა თავის კაბინეტში და მემორანდუმს კითხულობდა, მაგრამ ნაკითხულიდან აზრი ვერა და ვერ გამოჰქონდა. რომელიღაც შორეული ქვეყნის პრეზიდენტის სატელეფონო ზარს ელოდებოდა და გამწარებული ფიქრობდა: ნეტავ, ეს ოხერი ვილაცა როდის დააყენებს საშველს, როდის დარეკავსო. თან სულ იმას ცდილობდა, ამ უსასრულო კვირის განმავლობაში მომხდარი უსიამოვნო ამბები გონებიდან ამოეგდო. ჰოდა, ამ ტანჯვა-წამებაში მყოფს, რა თქმა უნდა, თავში არაფერი შესდიოდა: რაც უფრო მეტად ცდილობდა, ცხვირწინ დადებულ ფურცელზე გადაეტანა ყურადღება, მით უფრო მკაფიოდ უდგებოდა თვალწინ ერთ-ერთი პოლიტიკური ოპონენტის ღვარძლიანი სახე, რომელიც დღევანდელ საინფორმაციო გადაცემაში გამოვიდა და ყველა ის საშინელება ჩამოთვალა, გასული კვირის განმავლობაში რომ დატრიალდა (თითქოს ვინმეს ამის შეხსენება სჭირდებოდა!), ესეც არ იკმარა – დიდი ამბით განაცხადა, ამ ყველაფერში მთავრობაა დამნაშავეო.

პრემიერ-მინისტრს გული აუჩქარდა სრულიად უსამართლო, ბინძური ბრალდებების გახსენებაზე. აბა, მთავრობა რა შუაში იყო, რომ ხიდი ჩაინგრა? აღშფოთებისგან კინალამ გადაირია, როცა ოპონენტმა გადაკვრით მიანიშნა, ხიდების შეკეთებასა და მშენებლობაზე საკმარისი ფინანსები არ იხარჯებაო. ხიდის აშენებიდან ჯერ ათი წელიც არ იყო გასული და საუკეთესო სპეციალისტებსაც კი ვერაფრით აეხსნათ, რატომ ჩაინგრა ხიდი და მდინარის სიღრმეში ჩაიტანა ათიოდე მანქანა. ან ენა როგორ მოუბრუნდა იმის სათქმელად, რომ ის ორი ამაზრზენი და გახმაურებული მკვლელობა პოლიციელების არასაკმარისი რაოდენობისა და მათი უსუსურობის

ბრალი იყო? ან ის საიდანღა მოიტანა, რომ მთავრობას როგორმე უნდა ეწინასწარმეტყველა სამხრეთ-დასავლეთ საგრაფოებში დატრიალებული მძვინვარე ქარიშხალი, რომელმაც ამხელა მატერიალური ზარალი მოიტანა და ამდენი ხალხი შეიწირა?

ან პრემიერ-მინისტრისა რა ბრალი იყო, რომ მისი ერთ-ერთი მოადგილე მაინცდამაინც ამ კვირას ისე ახირებულად იქცეოდა, რომ იძულებული გახდა, ახლა შინ მჯდარიყო და გარეთ ცხვირი არ გამოეყო.

„ქვეყანა სასონარკვეთილებაშია ჩავარდნილი“, – ასე დაასრულა გამოსვლა ოპონენტმა და არც უცდია, კმაყოფილი ღიმილი დაემალა.

სამწუხაროდ, ეს სრული ჭეშმარიტება გახლდათ. პრემიერ-მინისტრი ამას თავადაც გრძნობდა: ხალხი მართლაც ჩვეულებრივზე უფრო უსასოო ჩანდა. ამინდიც კი მოჟამული იდგა. გაგონილა ნოტიონისლი გაგანია ივლისში?! არა, რაღაც ვერ იყო წესრიგში! ეს არ იყო ნორმალური!

მინისტრმა მემორანდუმი გადაფურცლა და ნახა, რომ კიდევ ბევრი დარჩენოდა წასაკითხი. გულმოსულმა მემორანდუმი გვერდით მოისროლა, გაიზმორა, თავქვეშ ხელები შემოიწყო და დაღვრემილმა მოათვალიერა კაბინეტი. ლამაზი ოთახი იყო; დიდებული მარმარილოს ბუხარი მაღალი ფანჯრების მოპირდაპირე კედელში დაეტანებინათ, ფანჯრები ახლა საგულდაგულოდ იყო დაგმანული, ოთახში უდროო სიცივეს რომ არ შემოეღწია. პრემიერ-მინისტრს ოდნავ გააჟრჟოლა, წამოდგა, ფანჯარასთან მივიდა და მინაზე აკრულ მსუბუქ ნისლს გახედა. და, აი, სწორედ ამ დროს, უკნიდან ხმადაბალი ჩახველება მოესმა. მინისტრი ჩაბნელებულ მინაზე არეკლილ თავის-სავე დამფრთხალ გამოსახულებაზე ცხვირმიბჯენილი გახევდა. ეს ხველება ეცნაურა, უწინაც გაეგონა. აუჩქარებლად შებრუნდა ცარიელი ოთახისკენ და იკითხა:

– ვინ არის აქ?

შეეცადა, შიშის დასაფარად ხმაში რიხი გაერია. წამით ამაო იმედი გაუჩნდა, იქნებ არავინ მიპასუხოსო, მაგრამ უმაღვე ვილაცა გამოეხმაურა, თანაც ისეთი მკაფიო და მტკიცე ხმით, თითქოს წინასწარ მომზადებულ განცხადებას კითხულობსო. პრემიერ-მინისტრი პირველსავე ჩახველებაზე მიხვდა, რომ ეს ხმა ზეთის საღებავებით შესრულებულ პატარა და ჭუჭყიან პორტრეტზე გამოსახულ ვერცხლისფერპარიკიან ჩია კაცს ეკუთვნოდა.

– მაგლთა პრემიერ-მინისტრს. სასწრაფოდ უნდა შეგხვდეთ. გთხოვთ, დაუყოვნებლივ მიპასუხოთ. პატივისცემით, ფაჯი.

პორტრეტმა პრემიერ-მინისტრს კითხვით აღსავსე მზერა მიაპყრო.

– ეეეე... – ენა დაება პრემიერ-მინისტრს, – იცით, ახლა ამის დრო არა მაქვს. სატელეფონო ზარს ველოდები... ერთი პრეზიდენტისაგან...

– ეს შეგვიძლია გადავდოთ, – მყისვე მიუგო პორტრეტმა. პრემიერ-მინისტრს გული გადაუქანდა. სწორედ ამისი ეშინოდა.

– კი მაგრამ, მე აუცილებლად უნდა დაველაპარაკო...

– ჩვენ ისე მოვანყობთ, რომ პრეზიდენტს დარეკვა დაავიწყდეს. დღეის ნაცვლად, ხვალ საღამოს დაგირეკავთ, – აღუთქვა ჩია კაცმა, – გთხოვთ, დაუყოვნებლივ უპასუხოთ ბატონ ფაჯს.

– მმმ... ჰო, კარგი, – ხმა დაეკარგა პრემიერ-მინისტრს, – კარგი, შევხვდები ფაჯს.

მერე ჰალსტუხის სწორებით საჩქაროდ მივიდა თავის საწერ მაგიდასთან. ძლივს მოასწრო სკამზე დაჯდომა და, შეძლებისდაგვარად, დინჯი და გულგრილი გამომეტყველების მიღება, რომ მარმარილოს ცარიელი ბუხრის ცხაურს მიღმა კაშკაშა ზურმუხტისფერი ცეცხლი აბრიალდა. მინისტრი ბუხარს მიაჩერდა და შეეცადა, სახეზე გაოცება ან შიში არ გამოსატვოდა, როცა ცეცხლის ენებში ციბრუტივით მოტრიალე ჩამრგვალებული მამაკაცი გაჩნდა. წამიც და, კაცმა, რომელსაც ხელში ლიმონისფერი ცილინდრი ჩაებლუჯა, ჩინებულ ანტიკვარულ ნოხზე გადმოაბიჯა და გრძელი, ზოლიანი მანტიის სახელოებიდან ნაცარი ჩამოიბერტყა.

– გამარჯობა, ბატონო პრემიერ-მინისტრო, – კორნელიუს ფაჯი ხელგამოწვდილი გამოეშურა მისკენ, – მიხარია, ისევ რომ შევხვდით.

პრემიერ-მინისტრი იმავეს, რა თქმა უნდა, ვერ ეტყოდა, ამიტომ დუმილი არჩია. იგი სულაც არ გახლდათ ნასიამოვნები ფაჯის ხილვით, რადგან მის პერიოდულ, შემაშფოთებელ სტუმრობებს ყოველთვის ცუდი ამბები მოჰყვებოდა ხოლმე. ამჯერად კი ფაჯს ერთი შეხედვითვე ეტყობოდა, რომ რალაციით იყო აფორიაქებული. სახე გასცრეცოდა, გამხდარი, უფრო გამელოტებული და გაჭაღარავებულიც კი ჩანდა. პრემიერ-მინისტრს ადრეც არაერთხელ ენახა მსგავსი გამომეტყველება პოლიტიკოსების სახეზე და იცოდა, რომ ეს კარგს არაფერს მოასწავებდა.

– რით შემოიძლია გემსახუროთ? – ფაჯს ხელი ცივად ჩამოართვა და მაგიდასთან მდგარი სკამებიდან ყველაზე მაგარზე მიუთითა.

– არც კი ვიცი, რით დავინყო, – წაილულულა ფაჯმა, სკამი მიიჩოჩა, ჩამოჯდა და ლიმონისფერი ცილინდრი მუხლებზე დაიდო, – რომ იცოდეთ, რა კვირა გამოვიარე... რა კვირა...

– მაშ, თქვენც ცუდი კვირა გქონდათ? – მშრალად ჰკითხა პრემიერ-მინისტრმა, რითაც ცხადად აგრძნობინა ფაჯს, ჩემი პრობლემებიც მყოფნის, თქვენიც რომ არ დამიმატოთო.

– დიახ, რასაკვირველია, – დაქანცულმა ფაჯმა თვალები მოიფშვნიტა და დაღვრემილმა შეხედა პრემიერ-მინისტრს, – მეც ისეთივე კვირა მქონდა, როგორიც – თქვენ, ბატონო პრემიერ-მინისტრო... ბროკდელიის ხიდი, ბონსისა და ვენსის მკვლელობა... რომ ალარაფერი ვთქვათ დასავლეთ საგრაფოებში დატრიალებულ ვაი-უშველებელზე...

– თქვენ... ეეე... მაშასადამე, თქვენი ხალხი იყო გარეული ამ... ამ ამბებში? – ძლივს ამოლერლა პრემიერ-მინისტრმა.

ფაჯმა პრემიერ-მინისტრს თვალი თვალში გაუყარა.

– რა თქმა უნდა. თვითონაც ხომ მიხვდით, რაც ხდება?

– მე... – შეეცოცმანდა პრემიერ-მინისტრი.

აი, სწორედ ასეთი რამეების გამო ვერ იტანდა ფაჯის ვიზიტებს. ბოლოს და ბოლოს, პრემიერ-მინისტრი იყო და მაინცდამაინც გულზე არ ეხატებოდა, როცა ვინმესთან თავს ოროსანი მოსწავლესავით გრძნობდა.

არადა, ფაჯთან პირველივე შეხვედრისას სწორედ ასეთი შეგრძნება დაეუფლა. ფაჯი პირველად სწორედ იმ დღეს ესტუმრა, როცა პრემიერ-მინისტრი გახდა. ეს შეხვედრა გუშინდელი დღესავით ახსოვდა და დარწმუნებული იყო, კუბოს კარამდე არ დაავიწყდებოდა.

მაშინაც სწორედ ასე მარტოდმარტო იდგა ოფისში და ტკბებოდა იმ ტრიუმფით, რომელსაც ამდენი წლის დაუღალავი შრომის შედეგად მიაღწია. მაშინაც ზურგს უკან ვიღაცამ ჩაახველა, შეცბუნებული მინისტრი შეტრიალდა და გული გადაუქანდა, როცა პატარა, გონჯი პორტრეტი დაელაპარაკა და გამოუცხადა, ნუთი ნუთზე მაგიის მინისტრი მობრძანდება და გაგეცნობათო.

ბუნებრივია, პრემიერ-მინისტრმა იფიქრა, ეტყობა, ხანგრძლივმა და დაძაბულმა საარჩევნო კამპანიამ ჭკუიდან შემშალა და მოჩვენებები დამენყო. შიშით აკანკალებდა, როცა ახსენდებოდა, როგორ ელაპარაკებოდა პორტრეტზე გამოსახული ჩია კაცი, მაგრამ ეს შიში რა მოსატანი იყო იმასთან შედარებით, რაც მაშინ დაემართა, როცა ბუხრიდან თმაგაჩეჩილი კაცი გამოხტა და ხელი ჩამოართვა.

მინისტრი კრიჭაშეკრული უსმენდა, სანამ ფაჯი თავაზიანად განუმარტავდა, მთელ მსოფლიოში დღესაც საიდუმლოდ ცხოვრობენ ჯადოქრებიო, და აიძულებდა, თქვენ სანერვიულო არაფერი გაქვთ, რადგან მთელ ჯადოქრულ საზოგადოებაზე მაგიის მინისტრი აგებს პასუხს, ის კი არ დაუშვებს, რომ არაჯადოქრულმა

მოსახლეობამ ჯადოქრების არსებობის შესახებ რაიმე შეიტყოსო.

ფაჯმა გადალლილი კაცის იერით ისიც აღნიშნა, რომ მაგიის მინისტრობა ურთულესი სამუშაო იყო, რომელიც ითავსებდა ყველაფერს: მფრინავი ცოცხებით გონივრული სარგებლობის წესებით დაწყებული, დრაკონების კონტროლით დამთავრებული (პრემიერ-მინისტრს გაახსენდა, ამის გაგონებაზე როგორ მოეჭიდა მაგიდას, რომ არ ნაქცეულიყო). ამის შემდეგ ენაჩავარდნილ პრემიერ-მინისტრს მხარზე მამაშვილურად მოუთათუნა ხელი და დაამატა:

– ნუ ლელავთ, მე მგონი, ამიერიდან ველარ მიხილავთ. მხოლოდ მაშინ შეგანუხებთ, თუ ჩვენს მხარეს ძალიან სერიოზული რამე მოხდება – ისეთი რამე, რაც მაგლებს, ანუ არაჯადოქრულ საზოგადოებასაც ავნებს. მანამდე კი ჩვენ ჩვენთვის ვიცხოვრებთ. ისე, სხვათა შორის, თქვენ ბევრად უკეთ მიიღეთ ეს ამბავი, ვიდრე თქვენმა წინამორბედმა. წარმოგიდგენიათ, მან ფანჯრიდან გადაგდება დამიპირა, ეგონა, რომ მის გასაპამპულელბლად შემოგზავნილი ოპოზიციის წარმომადგენელი ვიყავი.

ამ დროს პრემიერ-მინისტრს, როგორც იქნა, ხმა დაუბრუნდა და წყალნალეხულობით ხავსს მოეჭიდა:

– მაშ... მაშ, შემოგზავნილი არა ხართ?

– არა, – დაუყვავა ფაჯმა, – სამწუხაროდ, არა. შეხედეთ!

– დასძინა მან და პრემიერ-მინისტრის ჩაის ფინჯანი ზაზუნად აქცია.

– კი მაგრამ, – სუნთქვა შეეკრა პრემიერ-მინისტრს და თავის ყოფილ ჩაის ფინჯანს მიაჩერდა, რომელიც მაღიანად ღრღნიდა მისი მომავალი მოხსენების ფურცლის კიდეც, – კი მაგრამ... რატომ არავინ მითხრა?

– მაგიის მინისტრი თავის ვინაობას მხოლოდ მაგლთა მოქმედ პრემიერ-მინისტრს უმხელს, – განუმარტა ფაჯმა და ჯადოსნური ჯოხი მანტიის ჯიბეში ჩაიღო, – ჩვენ ეს საიდუმლოს შენახვის საუკეთესო გზად მიგვაჩნია.

– მაშ, ჩემმა წინამორბედმა მაინც რატომ არ გამაფრთხილა... – სანწყლად წამოიკიკინა პრემიერ-მინისტრმა. ამაზე ფაჯს გულიანად გაეცინა.

– ჩემო ძვირფასო პრემიერ-მინისტრო, განა თქვენ კი მოუყვებით ვინმეს?

ახითხითებულმა ფაჯმა სწრაფად შეყარა რალაცა ფხვნილი ბუხარში, ზურმუხტისფერ ალში შეაბიჯა და შხუილით გაუჩინარდა.

პრემიერ-მინისტრი გაუნძრევლად იდგა და ხვდებოდა, რომ ამ შეხვედრის შესახებ თავის დღეში კრინტსაც ვერ დაძრავდა, რადგან მაინც არავინ დაუჯერებდა.

გარკვეული დრო დასჭირდა, სანამ ელდა გადაუვლიდა. თავდაპირველად სცადა, თავი დაერწმუნებინა, ფაჯი ნამდვილად მომქანცველი საარჩევნო კამპანიისას გატარებული უძილო ღამეებით გამოწვეული ჰალუცინაცია იყო. მერე შეეცადა, ყველაფერი, რაც ამ არასასიამოვნო შეხვედრას მოაგონებდა, თავიდან მოეშორებინა, ამიტომ ზაზუნა ძმისშვილს აჩუქა და ამით ძალიანაც გაახარა. თავის პირად მდივანს კი უბრძანა, გონჯი ჩია კაცის პორტრეტი კედლიდან ჩამოეხსნა. მაგრამ, მისდა სამწუხაროდ, აღმოჩნდა, რომ პორტრეტის ჩამოხსნა შეუძლებელი იყო.

მას შემდეგ, რაც რამდენიმე ხურომ, ერთი-ორმა მშენებელმა, ხელოვნების ისტორიკოსმა და ფინანსთა მინისტრმა უშედეგოდ სცადეს სურათის კედლიდან ჩამოგლეჯა, პრემიერ-მინისტრმა ხელი ჩაიქნია და იმის იმედადღა დარჩა, რომ მისი პრემიერ-მინისტრობის პერიოდში პორტრეტი უძრავად და ჩუმად ეკიდებოდა. დროდადრო ხედავდა, სურათის ბინადარი როგორ ამთქნარებდა ან ცხვირს იფხანდა, ერთი-ორჯერ, თქვენ წარმოიდგინეთ, სურათიდან გავიდა კიდეც და მის ადგილას ჩარჩოზე გადაჭიმული მქრქალი ყავისფერი ტილოდა დარჩა. პრემიერ-მინისტრს შეეძლო დაეფიცა, რომ ყველაფერს თავისი თვალთ ხედავდა, მაგრამ, ამის მიუხედავად, ყველა ღონეს ხმარობდა, ხშირად არ შეეხედა სურათისთვის და თავს ირწმუნებდა, თვალი მატყუებსო.

მაგრამ სამიოდე წლის წინ, ერთ მშვენიერ საღამოს, როცა პრემიერ-მინისტრი ისევ მარტო იჯდა კაბინეტში, პორტრეტმა კვლავ ამცნო ფაჯის მოახლოებული ვიზიტის ამბავი და ფაჯიც მაშინვე გამოვარდა ბუხრიდან, თავით ფეხამდე გალუმპული და გვარიანად შეშფოთებული. სანამ პრემიერ-მინისტრი ჰკითხავდა, რატომ მისველებთ ანტიკვარულ ნოხსო, ფაჯი უკვე გამწარებული ქაქანებდა ერთ ციხეზე, რომლის შესახებაც პრემიერ-მინისტრს არა გაეგონა რა; ვილაც კაცსაც ახსენებდა, „სერიოზ“ ბლექს, რაღაც ჰოგვორტსს და კიდეც ერთ ბიჭს, მგონი, ჰარი პოტერს. პრემიერ-მინისტრისთვის, რა თქმა უნდა, ეს სახელები არაფერს ნიშნავდა.

– ...ახლა აზკაბანიდან მოვდივარ, – ამოიქშინა ფაჯმა და ცილინდრის ფარფლზე დაგროვილი წყალი ჯიბეში ჩაიღვარა – ჩრდილოეთის ზღვის შუაგულშია, იცით, საშინლად გამიჭირდა გადმოფრენა... დემენტორები განრისხებულები არიან, – ფაჯს გააჟრჟოლა, – მათ ჯერ არც ერთი პატიმარი არ გაჰქცევიათ. ერთი სიტყვით, აუცილებლად უნდა მენახეთ, პრემიერ-მინისტრო. ბლექი ცნობილი მაგლთა რისხვაა, არაერთი კაცი ჰყავს მოკლული და შეიძლება ჩვენ-რომ-ვიცით, იმის მხარეზე კვლავაც გადავიდეს... უი, თქვენ ხომ აზრზე

არა ხართ, ჩვენ-რომ-ვიცით, ვინ არის! – წამით პრემიერ-მინისტრს უიმედოდ შეაჭყიტა თვალები და შემდეგ დასძინა: – მაშ, კარგი. დაბრძანდით, დაბრძანდით, ჯობია, ჯერ საქმის კურსში ჩაგაყენოთ... ვისკი მიირთვით...

პრემიერ-მინისტრმა საშინლად იუკადრისა ის ამბავი, რომ საკუთარ კაბინეტში შესთავაზეს, დაბრძანდით და ვისკი მიირთვითო, მაგრამ მაინც დაჯდა. ფაჯმა კი ამასობაში ჯადოსნური ჯოხი ამოაძვრინა, ქარვისფერი სითხით სავსე ორი დიდი ჭიქა გააჩინა, ერთი პრემიერ-მინისტრს შეაჩეჩა ხელში და თვითონაც მაგიდასთან ახლოს მოკალათდა.

ფაჯმა საათზე მეტხანს ილაპარაკა. შუა ლაპარაკში ერთი სახელის ხმამალლა წარმოთქმა არ ისურვა. ქალაქის ნაგლეჯზე დაწერა და პრემიერ-მინისტრს თავისუფალ ხელში ჩასჩარა. ბოლოს, როგორც იქნა, წასასვლელად მოემზადა და პრემიერ-მინისტრიც წამოდგა.

– მაშ, თქვენი ვარაუდით... – მან თვალები მოწკურა და მარცხენა ხელში ჩაბლუჯულ ქალაქზე დაწერილ სახელს დახედა, – ლორდი ვოლ...

– ის, ვისი სახელიც არ ითქმის! – შეულრინა ფაჯმა.

– უეცრავად... გამოდის, რომ, თქვენი ვარაუდით ის, ვისი სახელიც არ ითქმის, ჯერაც ცოცხალია?

– დამბლდორი ამბობს, ცოცხალიაო, – ფაჯმა ზოლებიანი მანტია ნიკაპამდე შეიკრა, – არავინ იცის მისი გზა-კვალი. მე თუ მკითხავთ, საშიში სულაც არაა, სანამ მხარში არავინ უდგას, ამიტომ ახლა მთავარი ბლექია! მაშასადამე, განცხადებას გაავრცელებთ, არა? ჩინებულია. იმედია, ერთმანეთს აღარასოდეს შევხვდებით, პრემიერ-მინისტრო. ღამე მშვიდობისა!

მაგრამ ისევ მოუწიათ შეხვედრა. იმ დღიდან წელიწადიც არ იყო გასული, რომ ფაჯი უეცრად გაჩნდა კაბინეტში და პრემიერ-მინისტრს განამებულის სახით აცნობა, „ქუდიჩის“ (ყოველ შემთხვევაში, მინისტრმა ეს სიტყვა ასე გაიგო) მსოფლიო ჩემპიონატზე გარკვეული პრობლემები შეგვექმნა და ამ ამბავში რამდენიმე მაგლიც აღმოჩნდა „გარეულიო“; მაგრამ პრემიერ-მინისტრმა არ უნდა იდარდოს, ჩვენ-რომ-ვიცით, მისი ნიშნის კვლავ გამოჩენა არაფერს ნიშნავს, დარწმუნებული ვარ, ეს ერთეული შემთხვევააო; მაგლებთან ურთიერთობის სამმართველო კი სწორედ ამ წუთებში მაგლების მეხსიერების შეცვლაზე მუშაობსო.

– ჰო, კინალამ დამავინწყდა, – დასძინა ფაჯმა, – სამი ჯადოქრის ტურნირისათვის საზღვარგარეთიდან სამი დრაკონი და სფინქსი ჩამოგვყავს, ჩვეულებრივი ამბავია, მაგრამ ჯადოსნური არსებების

რეგულირებისა და კონტროლის დეპარტამენტის წესდების შესაბამისად, ვალებული ვარ, გაცნობოთ, როცა ქვეყანაში სიცოცხლისათვის სახიფათო არსებები შემოგვყავს.

– მე... რაო?.. დრაკონები? – ენა დაება პრემიერ-მინისტრს.

– დიახ, სამი დრაკონი, – გაუმეორა ფაჯმა, – და კიდევ – სფინქსი. კარგად ბრძანდებოდეთ, პრემიერ-მინისტრო. პრემიერ-მინისტრი ტყუილად იმედოვნებდა, ფაჯისგან დრაკონებსა და სფინქსზე უარესს აღარაფერს გავიგონებო, მაგრამ, ნურას უკაცრავად, ორი წელიც არ იყო გასული, რომ ბუხრიდან ისევ გამოხტა ფაჯი და ამბავი მოიტანა, აზკაბანიდან მასობრივი გაქცევა მოხდაო.

– მასობრივი გაქცევა? – ხმა ჩაუნყდა პრემიერ-მინისტრს.

– ნუ ღელავთ! სანერვიულო არაფერია! – შესძახა ფაჯმა, რომელსაც ცალი ფეხი უკვე ცეცხლში ედგა, – ხვალ ან ზეგ ყველას დავიჭერთ! უბრალოდ, საჭიროდ ჩავთვალე, ეს თქვენთვის მეცნობებინა.

და სანამ პრემიერ-მინისტრი მიაძახებდა, ერთი წუთით დაიცადეთო, ფაჯი მწვანე ნაპერწკლების კორიანტელში გაუჩინარდა.

რაც უნდა ეთქვა პრესასა და ოპოზიციას, პრემიერ-მინისტრი სულელი არ იყო. მას არ გამოჰპარვია, რომ მიუხედავად ფაჯის შეპირებისა, ერთმანეთს აღარასოდეს შევხვდებითო, მათ ახლა საკმაოდ ხშირად უწევდათ ერთმანეთის ნახვა. ისიც ნათელი იყო, რომ ფაჯი ყოველ მოსვლაზე სულ უფრო მეტად აღელვებული ჩანდა.

მართალია, პრემიერ-მინისტრს სულაც არ სიამოვნებდა მაგიის მინისტრზე (ან, როგორც თავად გულში უწოდებდა ფაჯს, – „მეორე მინისტრზე“) ფიქრი, მაგრამ თავისდა უნებურად შიშობდა, რომ ფაჯის შემდეგი მოსვლის მიზეზი უფრო უარესი და სერიოზული იქნებოდა. ამიტომ ჩათვალა, რომ ბუხრიდან გამოსული აჩეჩილ-დაჩეჩილი და ნერვებაშლილი ფაჯის ხილვა ამ უკიდურესად უსიამოვნო კვირის განმავლობაში მომხდარი ამბებიდან ყველაზე უარესი იყო.

ფაჯი გაოცდა და უკმაყოფილო დარჩა იმის გამო, რომ პრემიერ-მინისტრს ოდნავი წარმოდგენაც არ ჰქონდა მისი მოსვლის მიზეზზე.

– საიდან უნდა ვიცოდე, რა ხდება... ეეე... ჯადოქრულ საზოგადოებაში? – შეუღრინა ფაჯს პრემიერ-მინისტრმა, – მე ქვეყნის მართვა მბარია და ახლა უთქვენოდაც ბევრი თავსატეხი მაქვს...

– ჩვენც იგივე თავსატეხი გვაქვს, – შეაწყვეტინა ფაჯმა, – ბროკდელის ხიდი თავისით სულაც არ ჩანგრეულა, ის ქარიშხალიც არ იყო ნამდვილი. არც ის მკვლევლობები ჩაუდენიათ მაგლებს. თქვენი მოადგილის, ჰერბერტ ჩორლის ოჯახი კი მის გარეშე ბევრად უსაფრთხოდ იქნება. ჩვენ ამ წუთებში ვაპირებთ ჩორლის ჯადოს-

ნური სნეულებებისა და ტრავმების წმინდა მუნგოს კლინიკაში გადაყვანას. აუცილებლად ამაღამვე გადავიყვანო.

– თქვენ რას... უკაცრავად... რა? – ილრიალა პრემიერ-მინისტრმა.

ფაჯმა მძიმედ ამოიოხრა:

– პრემიერ-მინისტრო, სამწუხაროდ, უნდა გაცნობოთ, რომ ის დაბრუნდა. ის, ვისი სახელიც არ ითქმის, დაბრუნდა!

– დაბრუნდა? „დაბრუნებაში“ რას გულისხმობთ... ცოცხალია? ესე იგი...

პრემიერ-მინისტრმა გონების ყველა კუთხე-კუნჭული მოჩხრიკა, რომ სამი წლის წინანდელი საშინელი საუბრის დეტალები გაეხსენებინა. მაშინ ფაჯმა მას ერთი უძლიერესი ჯადოქრის შესახებ უამბო, რომლისაც ყველას ძალიან ეშინოდა; ამ ჯადოქარს თხუთმეტი წლის წინ გაურკვეველ ვითარებაში გაუჩინარებამდე ათასობით საზარელი დანაშაულის ჩადენა მოესწრო.

– დიახ, ცოცხალია, – დაუდასტურა ფაჯმა, – ანუ... რა ვიცი... განა შეიძლება „ცოცხალი“ უწოდო კაცს, თუ მისი მოკვლა შეუძლებელია? მთლად კარგად არ მესმის, დამბლდორიც ხომ წესიერად არაფერს აგისხნის!.. მოკლედ, სხეული ნამდვილად აქვს, დადის, ლაპარაკობს და კლავს, ასე რომ, მგონი, შეიძლება ცოცხალი ეწოდოს.

პრემიერ-მინისტრმა არ იცოდა, ამაზე რა ეპასუხა, მაგრამ ძვალრბილში გამჯდარმა ჩვევამ – რა თემაზეც უნდა წამოჭრილიყო საუბარი, ყოველთვის საქმეში ჩახედული კაცივით დაეჭირა თავი, – აიძულა, პირველსავე დეტალს ჩასჭიდებოდა, რაც ფაჯთან უწინდელი საუბრებიდან გაახსენდა.

– სერიოზ ბლექი... იმასთან... რა ჰქვია, ვისი სახელიც არ ითქმის, იმასთანაა?

– ბლექი? ბლექი? – დაიბნა ფაჯი და თითქმის სწრაფად დაატრიალა ცილინდრი, – სირიუს ბლექს გულისხმობთ? მერლინის წვერს ვფიცავ, არა. ბლექი მკვდარია. აღმოჩნდა, რომ ჩვენ... ეეე... ბლექის ამბავში შეეცდით. თურმე უდანაშაულო ყოფილა. და ვისი სახელიც არ ითქმის, მის მხარეზეც არასდროს ყოფილა, – ისე დასძინა, თითქოს თავს იცავსო, და უფრო სწრაფად დააბზრიალა ცილინდრი, – არადა, ყველა გარემოება მასზე მიუთითებდა – ჩვენ ორმოცდაათზე მეტი თვითმხილველი მოწმე გვყავდა, მაგრამ ისე გამოვიდა, რომ... მოკლედ, როგორც უკვე გითხარით, მკვდარია. უფრო სწორად, მაგიის სამინისტროს შენობაში მოკლეს. სხვათა შორის, ამ საქმის ძიება უკვე მიმდინარეობს...

პრემიერ-მინისტრმა, მისდა გასაოცრად, რატომღაც სიბრაღული იგრძნო ფაჯის მიმართ. თუმცა, ეს გრძნობა თითქმის მაშინვე

დაჩრდილა თვითკმაყოფილების გრძნობამ: მართალია, იგი ბუხრებით მგზავრობის უნარს მოკლებული იყო, მაგრამ, სამაგიეროდ, მისი მმართველობის პერიოდში არც ერთ სამთავრობო უწყებაში მკვლელობა არ მომხდარა... ყოველ შემთხვევაში, ჯერჯერობით.

ცრუმორწმუნე პრემიერ-მინისტრმა შეუმჩნევლად სამჯერ დააკაკუნა ხის მაგიდაზე. აფორიაქებული ფაჯი კი განაგრძობდა:

– მაგრამ ბლექი უკვე წარსულს ჩაბარდა. ახლა მთავარი ისაა, რომ ჩვენ გაგანია ომი გვაქვს გაჩაღებული, პრემიერ-მინისტრო, და ამის გამო გადამწყვეტი ნაბიჯები უნდა გადაიდგას.

– ომი? – აღელდა პრემიერ-მინისტრი, – ცოტას ხომ არ აზვიადებთ?

– ვისი სახელიც არ ითქმის, მას იანვარში კვლავ შეუერთდნენ აზკაბანიდან გაქცეული მიმდევრები, – სხაპასხუპით მიაყარა ფაჯმა და ისე სწრაფად დააბზრიალა ცილინდრი, რომ ქუდის ნაცვლად ლიმონისფერი ბუნდოვანი ლაქალა ჩანდა, – მას შემდეგ, რაც დაუფარავად დაიწყეს ბრძოლა, ქვას ქვაზე აღარ ტოვებენ. ბროკდეილის ხიდიც მან ჩაანგრია, პრემიერ-მინისტრო, – ადრე მაგლთა მასობრივი ხოცვა-ჟლეტით დამემუქრა, თუ განზე არ გავდგებოდი და ხელს შევუშლიდი...

– რაოო! ეს რა მესმის! მაშ, იმ ხალხის დალუპვა თქვენი ბრალია, მე კი პასუხი უნდა ვაგო იმაზე, ვითომ არმატურა იყო დაჟანგული, საყრდენი კი – კოროზიისგან შექმული და რა ვიცი, კიდეც რაზე! – გაცეცხლდა პრემიერ-მინისტრი.

– ჩემი ბრალია?! – წამოწითლდა ფაჯი, – თქვენ იმის თქმა გინდათ, რომ ასეთ შანტაჟზე წამოეგებოდით?

– შესაძლოა, არა, – პრემიერ-მინისტრი წამოდგა და ბოლთის ცემას მოჰყვა, – მაგრამ მთელ ძალისხმევას შანტაჟისტის დაჭერისკენ მივმართავდი, სანამ ის ასეთი საშინელების ჩადენას მოასწრებდა!

– ნუთუ მართლა ფიქრობთ, რომ მე გულხელდაკრეფილი ვიჯექი? – გაცხარდა ფაჯი, – სამინისტროს ყველა აურორი მაშინაც და ახლაც თავს არ ზოგავს, რომ ისა და მისი მიმდევრები კუთხეში მიიმწყვდიოს, მაგრამ ნუ დაგავინყდებათ, რომ ჩვენ ახლა ყველა დროის უძლიერეს ჯადოქარზე ვსაუბრობთ; იმ ჯადოქარზე, რომელიც, აგერ უკვე ოცდაათი წელია, ხელიდან გვისხლტება!

– როგორც ჩანს, ახლა იმასაც მეტყვით, რომ სამხრეთ-დასავლეთ საგრაფოებში ქარიშხალიც მან გამოიწვია, არა? – იკითხა მთლად გაცოფებულმა პრემიერ-მინისტრმა. ლამის გული გასკდომოდა იმის გაფიქრებაზე, რომ ყველა უბედურების მიზეზი აღმოაჩინა, საზოგადოებისათვის კი არაფრის თქმა არ შეეძლო; ამას ნამდვილად ერჩია, ეს ყველაფერი მართლა მთავრობის ბრალი ყოფილიყო.